

Rolnummer 5126
Arrest nr. 25/2012 van 1 maart 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 289*bis*, § 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals dat artikel werd vervangen bij artikel 28 van de wet van 4 mei 1999 houdende diverse fiscale bepalingen, gesteld door het Hof van Beroep te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, A. Alen, J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 11 maart 2011 in zake de bvba « Balimmco » tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 15 maart 2011, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 15 van de wet van 20 december 1995 houdende fiscale, financiële en diverse bepalingen en gewijzigd bij artikel 28 van de wet van 4 mei 1999 houdende diverse fiscale bepalingen, het in de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet verwoorde gelijkheidsbeginsel in zoverre de vennootschappen die aan de kenmerken van een kmo beantwoorden maar waarvan de dividenduitkering hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, de toepassing van het belastingkrediet niet kunnen genieten, terwijl de vennootschappen die aan de kenmerken van een kmo beantwoorden maar waarvan de dividenduitkering niet hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, het belastingkrediet van artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 wel kunnen genieten ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de bvba « Balimmco », waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 5651 Somzée, Grand Rue 103;

- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 26 januari 2012 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Picavet *loco* Mr. O. D'Aout, advocaten bij de balie te Luik, pour de bvba « Balimmco »;

. Mr. E. Ruiz-Iglesias, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. J. Fekenne, advocaat bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en A. Alen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

In het geschil voor de verwijzende rechter staat de bvba « Balimmco » tegenover de Federale Overheidsdienst Financiën van de Belgische Staat. Een bijkomende aanslag werd ingekohierd ten laste van de

vennootschap voor het aanslagjaar 2005 in het kader van een akkoordprocedure zoals bedoeld in artikel 340 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992).

De bvba « Balimmco » heeft zich akkoord verklaard met een verhoging van de belastbare gereserveerde winst, alsook met een beperking van het aftrekbare bedrag voor investeringen, samen met een aanslag tegen het volle tarief in de vennootschapsbelasting.

Op 19 maart 2007 wordt een aanslagbiljet verstuurd naar de bvba « Balimmco ». Die dient op 14 mei van hetzelfde jaar een bezwaarschrift in bij de gewestelijke directie der directe belastingen te Namen om reden dat een belastingkrediet waarop zij aanspraak maakte, is verworpen terwijl de vennootschap van mening was het op grond van artikel 289bis, § 2, van het WIB 1992 te kunnen genieten.

Op 25 juni 2007 wordt het bezwaarschrift van de vennootschap ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Op 26 september 2007 wordt een fiscaal beroep ingesteld bij de Rechtbank van eerste aanleg te Namen die de vordering bij vonnis van 30 oktober 2008 ontvankelijk maar ongegrond verklaart.

De bvba « Balimmco » dient op 2 januari 2009 een verzoekschrift tot hoger beroep in bij het Hof van Beroep te Luik, dat bij arrest van 11 maart 2011 beslist om aan het Hof de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De appellante voor de verwijzende rechter brengt in herinnering dat het voordeel van het belastingkrediet, bedoeld in artikel 289bis, § 2, van het WIB 1992, is ingevoerd teneinde de toename van het eigen vermogen van de ondernemingen, en meer bepaald van de kleine en middelgrote ondernemingen (hierna : kmo's), aan te moedigen en de autofinanciering ervan te bevorderen.

Zij stelt vast dat datzelfde belastingkrediet afhankelijk wordt gesteld van het voordeel van het verlaagde tarief in de vennootschapsbelasting, bedoeld in artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992. Zij is van mening dat dat criterium van het verlaagde tarief in werkelijkheid niet relevant is gezien de categorie van personen die artikel 289bis, § 2, van het WIB 1992 wil beschermen, namelijk de kmo's.

De appellante voor de verwijzende rechter beweert dat het criterium van het bedrag van de dividenduitkering noch objectief, noch relevant is, aangezien het geen verband houdt met de vraag of een onderneming een kmo is. Volgens de parlementaire voorbereiding heeft artikel 215, derde lid, 3°, van het WIB 1992 immers een fiscaal doel en zou het niet ertoe strekken het begrip « kmo » te omschrijven. De parlementaire voorbereiding van de wet van 31 juli 2004 tot wijziging van de artikelen 196, § 2, en 216, 2°, b), van het WIB 1992 gaat trouwens in die richting.

A.1.2. Bovendien zou het bij artikel 289bis van het WIB 1992 in aanmerking genomen criterium een bron van discriminatie vormen tussen de aan de vennootschapsbelasting onderworpen vennootschappen van dezelfde grootte, maar ook tussen aan de vennootschapsbelasting onderworpen vennootschappen naargelang zij onder de regeling van het verlaagde tarief van artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992 zouden vallen. De appellante voor de verwijzende rechter beklemtoont dat de toepassing van het verlaagde tarief, dat nochtans ten gunste van de kmo's werd ingevoerd, de grote ondernemingen trouwens ten goede kan komen.

Steunend op het arrest nr. 162/2006 van het Hof stelt de appellante voor de verwijzende rechter dat de verwijzing naar het verlaagde tarief discriminerend is en de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet schendt.

Zij beklemtoont vervolgens dat het Grondwettelijk Hof, bij de arresten nrs. 59/2004 van 31 maart 2004 en 163/2007 van 19 december 2007, het gebruik van het criterium van het verlaagde tarief ten aanzien van het absolute bedrag van de belastbare winst in het kader van de artikelen 196 en 194quater van het WIB 1992 reeds discriminerend heeft geacht. De verwijzing in artikel 289bis, § 2, van het WIB 1992 naar het verlaagde tarief van

artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992 is dus eveneens discriminerend ten aanzien van het bedrag van de dividenduitkering ten opzichte van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk.

A.1.3. De appellante voor de verwijzende rechter besluit dat het bij artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 in aanmerking genomen criterium tot gevolg heeft dat bepaalde kmo's het belastingkrediet niet kunnen genieten, terwijl zij zich, ten aanzien van de specifieke doelstellingen die door de wetgever te hunnen aanzien zijn nagestreefd, in een situatie bevinden die vergelijkbaar is met die van de kmo's die het wel genieten. De verwijzing in artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 naar « de overeenkomstig artikel 215, tweede lid, berekende vennootschapsbelasting » zou bijgevolg discriminerend zijn.

A.2.1. De Ministerraad erkent dat het Hof, bij het arrest nr. 162/2006 van 8 november 2006, het standpunt bevestigt dat het in het voormelde arrest nr. 59/2004 had geformuleerd met betrekking tot de beperkingen die vanaf het aanslagjaar 2004, ten aanzien van de « grote » vennootschappen, aan de afschrijvingen van de bijkomende kosten en aan de eerste afschrijvingsannuïteit ten aanzien van vaste activa zijn gesteld. De wetgever had in dat kader reeds een verwijzing naar artikel 215, tweede en derde lid, van het WIB 1992 gemaakt om de kmo's te onderscheiden van de « grote » vennootschappen. Het Hof had dat criterium van onderscheid irrelevant verklaard.

De Ministerraad verwijst vervolgens naar het arrest nr. 156/2010 van 22 december 2010, waarin het Hof ertoe is gebracht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid van artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet. De Ministerraad brengt in essentie in herinnering dat het in artikel 215, derde lid, 1°, van het WIB 1992 bedoelde criterium (« de vaststelling of het al dan niet een vennootschap betreft waarvan de aandelen voor ten minste de helft in het bezit zijn van een of meer andere vennootschappen, die geen door de Nationale Raad voor de Coöperatie erkende coöperatieve vennootschappen zijn ») relevant was ten aanzien van het doel van de in de parlementaire voorbereiding beschreven maatregel en niet onbestaanbaar is met het door de wetgever beoogde doel, dat erin bestaat bepaalde categorieën van kmo's te begunstigen.

De Ministerraad komt dan terug op het criterium van onderscheid dat door de eisende partij voor de verwijzende rechter in het geding is gebracht, namelijk « het feit dat de vennootschap voor het betrokken aanslagjaar een bedrag aan dividenden heeft uitgekeerd dat hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk van de genoemde vennootschap ». Dat criterium strekt ertoe de dividenduitkering ten aanzien van het gestorte kapitaal van de vennootschap te beperken, bevordert het vormen van een eigen vermogen en beantwoordt bijgevolg aan het doel dat door de wetgever in de parlementaire voorbereiding is vermeld, namelijk de autofinanciering van de kmo's.

A.2.2. De Ministerraad stelt de doelstellingen van de wetgever en diens legitimiteit op de voorgrond om maatregelen te nemen die ertoe strekken de fiscale fraude te bestrijden, die zou kunnen bestaan in het omzetten van een deel van de bezoldigingen in minder belaste dividenden, alsook om de autofinanciering van de kmo's te bevorderen door de dividenduitkering te beperken. Hij is van mening dat het niet onevenredig is om de vennootschappen waarvan de dividenduitkering hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, van het voordeel van het belastingkrediet uit te sluiten.

- B -

B.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, van artikel 289*bis*, § 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992), ingevoegd bij artikel 15 van de wet van 20 december 1995 houdende fiscale, financiële en diverse bepalingen en gewijzigd bij artikel 28 van de wet van 4 mei 1999 houdende diverse fiscale bepalingen.

B.2.1. Artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992, zoals het op het ogenblik van de aan de verwijzende rechter voorgelegde feiten werd toegepast, bepaalde :

« Met de overeenkomstig artikel 215, tweede lid, berekende vennootschapsbelasting wordt een belastingkrediet verrekend van 7,5 %, met een maximum van 19.850 EUR, van het positieve verschil tussen :

- het in geld gestorte kapitaal op het einde van het belastbare tijdperk;
- en het hoogste bedrag van het op het einde van enig belastbaar tijdperk in geld gestorte kapitaal dat vroeger werd weerhouden om het verlenen van het belastingkrediet te bepalen, of bij het ontbreken daarvan het op het einde van één van de drie voorafgaande belastbare tijdperken bereikte hoogste bedrag ervan.

In geval van overdracht door de aandeelhouders, bestuurders, zaakvoerders of vennoten van de vennootschap-cessionaris van hetzij goederen die voorheen werden aangewend voor hun beroepswerkzaamheid, hetzij aandelen die deel uitmaken van hun vermogen, hetzij goederen die hebben toebehoord aan een vennootschap waarvan zij aandeelhouders, bestuurders, zaakvoerders of vennoten zijn of geweest zijn, wordt enkel het bedrag van het in geld gestorte kapitaal dat de overdrachtsprijs overschrijdt in aanmerking genomen voor de toepassing van het eerste lid.

Hetgeen voorafgaat is eveneens van toepassing op de overdracht gedaan door een natuurlijke of rechtspersoon die in eigen naam maar voor rekening van een hiervoor vermelde persoon handelt ».

B.2.2. Artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 is sindsdien bij artikel 15 van de wet van 22 juni 2005 tot invoering van een belastingaftrek voor risicokapitaal opgeheven. Die opheffing is echter pas in werking getreden vanaf het aanslagjaar 2007. Zij heeft bijgevolg geen weerslag op het aan de verwijzende rechter voorgelegde geschil, dat betrekking heeft op het aanslagjaar 2005.

B.3. Met artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 voerde de wetgever een nieuw stelsel van belastingkrediet in met als doel « de autofinanciering van de kleine en middelgrote ondernemingen te begunstigen » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 208/1, p. 2) en aldus een antwoord te bieden op « een aanbeveling van de Europese Commissie waarin de Lid-Staten worden verzocht de toename van het eigen vermogen van de K.M.O.'s aan te moedigen » (*Parl. St.*, Senaat, 1995-1996, nr. 1-187/4, p. 8).

Tijdens de parlementaire voorbereiding is verklaard :

« Het reserveren van winst geeft reeds aanleiding tot toepassing van progressieve verlaagde tarieven inzake vennootschapsbelasting. Enkel de inbrengen van nieuw kapitaal dienden nog te worden aangemoedigd. Dit is het doel van de maatregel » (*ibid.*).

De Regering was van mening « dat de kleine en middelgrote ondernemingen een beslissende rol kunnen spelen in het kader van de heropleving van de economische activiteit en van de werkgelegenheid » (*Parl. St., Kamer, 1995-1996, nr. 208/1, p. 2*).

In de parlementaire voorbereiding wordt verder toegelicht :

« Dit is de reden waarom de regering meent dat het aangewezen is de autofinanciering van deze ondernemingen te begunstigen en dit zowel in hoofde van individuele ondernemingen (handels-, nijverheids- of landbouwondernemingen, vrij beroepen, ...) als in hoofde van bepaalde vennootschappen (vennootschappen die recht hebben op de toepassing van de verlaagde tarieven in de vennootschapsbelasting) » (*ibid.*).

B.4.1. De in het geding zijnde bepaling geldt uitsluitend voor die vennootschappen waarvan de vennootschapsbelasting daadwerkelijk wordt berekend overeenkomstig artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992, zijnde overeenkomstig het verlaagde tarief inzake vennootschapsbelasting.

In de versie ervan die op het hangende geschil voor de verwijzende rechter van toepassing is, bepaalde artikel 215 van het WIB 1992 :

« Het tarief van de vennootschapsbelasting bedraagt 33 pct.

Wanneer het belastbare inkomen niet meer dan 322.500 EUR bedraagt, wordt de belasting evenwel als volgt vastgesteld :

1° op de schijf van 0 tot 25.000 EUR : 24,25 pct.;

2° op de schijf van 25.000 EUR tot 90.000 EUR : 31 pct.;

3° op de schijf van 90.000 EUR tot 322.500 EUR : 34,5 pct.

Het tweede lid is niet van toepassing :

[...]

3° op vennootschappen waarvan de dividenduitkering hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk;

[...]».

B.4.2. De vraag strekt ertoe te vernemen of artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet schendt in zoverre de vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van de kleine en middelgrote ondernemingen (hierna : kmo's) maar die zijn uitgesloten van de toepassing van het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting waarin is voorzien bij artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992 omdat de dividenduitkering hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, de toepassing van het belastingkrediet niet kunnen genieten, terwijl de vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo maar waarvan de dividenduitkering niet hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, het belastingkrediet waarin de in het geding zijnde bepaling voorziet, wel kunnen genieten.

B.5.1. In het kader van de doelstelling zoals beschreven in B.3 heeft de wetgever :

« met ingang van het aanslagjaar 1997, [...] aan de vennootschappen die recht hebben op de in artikel 215, tweede lid, WIB 1992 vermelde verlaagde tarieven, een nieuw fiscaal voordeel verleend dat verbonden is met de toename van het eigen vermogen en dat de vorm aanneemt van een belastingkrediet van 7,5%, met een maximum van 800.000 frank. Met de toename van het eigen vermogen wordt de verhoging bedoeld van het in geld gestorte maatschappelijke kapitaal op het einde van het belastbare tijdperk, ten opzichte van het hoogste bedrag bereikt door het in geld gestorte kapitaal op het einde van één van de drie voorafgaande belastbare tijdperken » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 208/1, pp. 2-3).

Dat belastingkrediet wordt verrekend met de vennootschapsbelasting. Een eventueel overschot wordt niet terugbetaald, maar kan worden overgedragen, om te worden verrekend met de vennootschapsbelasting van de volgende drie aanslagjaren (artikel 292*bis* van het WIB 1992, zoals van toepassing in het geschil voor de verwijzende rechter).

B.5.2. De beperking van het belastingkrediet tot de vennootschappen die het verlaagde tarief inzake vennootschapsbelasting genieten, werd verantwoord door budgettaire bekommernissen :

« De minister stipt aan dat de geplande maatregel oorspronkelijk, ook voor de middelgrote ondernemingen, een veel grotere aansporing was om het eigen vermogen te versterken. De weerslag op de begroting moest worden gecompenseerd door de afschaffing van de verlaagde tarieven voor de vennootschapsbelasting.

Zodra de optie voor het behoud van die verlaagde tarieven een feit was, werd om voor de hand liggende budgettaire redenen, het toepassingsgebied van de maatregel beperkt en werd de financiële weerslag gecompenseerd [...] » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 208/8, p. 27; zie soortgelijke verklaring van de minister in de Senaat, *Parl. St.*, Senaat, 1995-1996, nr. 1-187/4, p. 14).

B.6. Ook al is het gerechtvaardigd dat de wetgever voor de kmo's in een afwijkend stelsel voorziet op grond van de doelstellingen die hij nastreeft, het Hof moet niettemin onderzoeken of het criterium dat hij daarvoor gekozen heeft niet een onverantwoord verschil in behandeling tot gevolg heeft. Om bestaanbaar te zijn met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet moet het criterium waarop het in het geding zijnde verschil in behandeling berust, pertinent zijn ten opzichte van het onderwerp van de betrokken maatregel en het doel dat ermee wordt nagestreefd.

B.7.1. De maatregel die ertoe strekt die vennootschappen waarvan de dividenduitkering hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, uit te sluiten van het in het voormelde artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992 bedoelde verlaagde tarief in de vennootschapsbelasting, werd in de parlementaire voorbereiding als volgt verantwoord :

« Om [...] pogingen tot belastingontwijking te voorkomen die onder vennootschapsvorm geëxploiteerde familiale ondernemingen kunnen ondernemen door een gedeelte van de normale bezoldigingen van de exploitanten om te zetten in dividenden of in inkomsten van belegde kapitalen waarvoor de roerende voorheffing bevrijdend is, meent de Regering dat het past - en tevens volstaat - die vennootschappen niet meer tegen de huidige verlaagde tarieven aan de vennootschapsbelasting te onderwerpen als de vergoeding van het werkelijk afbetaalde maatschappelijk kapitaal dat bij het begin van het belastbaar tijdperk, nog is terug te betalen, meer bedraagt dan 13 %, d.w.z. wanneer het bedrag van de dividenden of van de inkomsten van de belegde kapitalen hoger is dan 13 % van dat kapitaal » (*Parl. St.*, Kamer, 1983-1984, nr. 758/1, p. 4, en nr. 758/15, p. 49).

B.7.2. Uit het voorafgaande blijkt dat de wetgever met de in artikel 215, derde lid, 3°, van het WIB 1992 bedoelde maatregel een specifiek fiscaal doel heeft willen nastreven, zonder de bedoeling te hebben gehad het begrip « kmo » te definiëren.

De memorie van toelichting van de wet van 31 juli 2004, die verschillende bepalingen van het WIB 1992 heeft gewijzigd teneinde rekening te houden met het arrest nr. 59/2004 - bevestigd door het arrest nr. 162/2006 - van het Hof, versterkt trouwens die vaststelling :

« Wat inzonderheid artikel 215, 3de lid, van het WIB 92 betreft weze opgemerkt dat dit enkel tot doel heeft de criteria vast te leggen waaraan vennootschappen moeten voldoen om te kunnen genieten van het verlaagd tarief van artikel 215, 2de lid, WIB 92 en niet beoogt een definitie te geven van het begrip KMO » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-1197/001, p. 6).

B.8. Zoals de Ministerraad in zijn memorie aangeeft, bevordert het criterium dat ertoe strekt de dividenduitkering ten aanzien van het gestorte kapitaal van de vennootschap te beperken, weliswaar het vormen van een eigen vermogen en sluit het bijgevolg aan bij het door de wetgever nagestreefde doel voor de toepassing van een belastingkrediet op de kmo's, dat in B.3 is beschreven.

De toepassing van het criterium waarvoor werd geopteerd in de in het geding zijnde bepaling, heeft echter tot gevolg dat bepaalde kmo's het voordeel van het belastingkrediet niet kunnen genieten hoewel zij zich, met betrekking tot de specifieke doelstellingen die de wetgever voor hen nastreeft, in een situatie bevinden die soortgelijk is aan die van de kmo's die het belastingkrediet wel genieten.

B.9. Daaruit volgt dat het in aanmerking genomen criterium niet relevant is ten aanzien van het in B.3 uiteengezette doel, dat erin bestaat de kmo's te begunstigen, en dat artikel 289*bis*, § 2, van het WIB 1992 in die mate niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 289*bis*, § 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in zoverre de vennootschappen die aan de kenmerken van een kmo beantwoorden maar die van de toepassing van artikel 215, tweede lid, van hetzelfde Wetboek zijn uitgesloten omdat de dividenduitkering hoger is dan 13 pct. van het gestorte kapitaal bij het begin van het belastbare tijdperk, van de toepassing van het belastingkrediet worden uitgesloten.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 1 maart 2012.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse